

TẢN MẠN VỀ CỌP

KHA LĂNG ĐÀ

Theo thứ tự luân chuyển của 12 con giáp kết hợp với thứ tự của Thiên Can, năm nay là năm Canh Dần, năm của “Chúa Tể Sơn Lâm” về dương thế. Nghe hơi cọp thì các loài động vật đều khiếp đảm, loài người cũng sợ oai cọp. Người ta chỉ mong năm nay cọp về, không quấy phá nhân gian vì thiên hạ, nhứt là nhân dân Việt Nam đã làm than, khổn khổ nhiều rồi!

Với thân hình vạm vỡ, lông màu vàng, vằn đen xen lẫn màu trắng, mắt sáng quắc như đèn pha, móng vuốt sắc bén, hồ ngang tàng chế ngự chốn non ngàn. Tiếng gầm của hồ làm rung chuyển rừng xanh. Sức mạnh của hồ là sức mạnh phi thường. Nó có thể rình nổi trâu, bò to hơn nó. Bởi vậy anh chàng nào có sức mạnh hơn người được người ta ví là **“mạnh như hồ.”** Hồ bắt mồi bằng thế “võ gia truyền,” nhảy, vồ rất xa. Nghe nói hồ luyện thuật nhảy xa bằng bóng cây rừng. Sự dài ngắn của bóng cây theo sự xoay chuyển của trái đất đối với mặt trời tạo thành khoảng cách khác nhau cho hồ luyện tập nhảy xa.

Theo kinh nghiệm của đồng bào Thượng, hồ bắt “mồi sống” tức là nó tấn công khi con vật đi hay chạy nên khi di chuyển trong rừng, họ thường vác cây đòn sóc nhọn trên vai ở tư thế như lính vác súng đi diễn hành thì hồ không dám tấn công và khi chạm mặt với cọp, họ thủ thế chân chống, chân quỳ, hướng cây đòn sóc về phía cọp với một góc khoảng 45 độ, hồ sẽ không dám nhảy vồ họ (?).

Người ta còn gọi cọp là **“ông ba mươi.”** Những người con trai giống tánh khí của cha, hùng dũng, hiên ngang thường được người đời khen là **“hồ phụ sanh hồ tử.”** Không biết tại sao những người coi hát mà không tốn tiền, người ta gọi là **“coi cọp,”** đi chơi mà không tốn tiền cũng bị gọi là **“chơi cọp.”** Những nàng cười mỉm chi bị sượng sùng, không tự nhiên bị người ta chọc quê là **“cười mỉm chi cọp.”** Do sự dũng mãnh của cọp nên người đời gán cho những vị tướng lãnh có đầy năng lực chỉ huy, tốc chiến, tốc thắng là **“hồ tướng.”**

Đến khi hồ chết để lại lớp da, thiên hạ trông thấy còn kinh sợ. Riêng loài người chết không để lại lớp da như cọp nhưng để lại tiếng thơm hay tiếng xấu cho người đời khen ngợi hay nguyền rủa! Bởi vậy tục ngữ có câu **“Hùm chết để da, người ta chết để tiếng.”**

Nói về sự phức tạp, khó đo lường của tâm tính con người cũng như bộ xương cọp được che giấu bên trong. Chúng ta chỉ có thể vẽ được hình ảnh của cọp chứ khó vẽ được bộ xương và chúng ta nhìn được con người ở bề ngoài chứ khó hiểu được lòng dạ trắng hay đen bên trong của họ. Đó là kinh nghiệm sống mà cổ nhân đã dạy chúng ta:

**Họa hồ họa bì nan họa cốt,
Tri nhân tri diện bất tri tâm,
Bấy lâu không biết nên làm,
Ngày nay hiểu được, vàng cầm cũng buông!**

Luận về lòng dạ đàn bà thì ôi thôi! Là... độc địa! Mà bài cổ thi sau đây còn lưu lại đến ngày nay (tại hạ xin lỗi phái đẹp trước khi nêu lên sự nhận xét của người xưa. Biết đâu trong cái thời cũ rích “trọng nam khinh nữ” nên họ hay nói xấu đàn bà. Sở dĩ tại hạ nhắc lại bài thơ này vì nó có liên quan đến hồ):

Mãnh hồ khẩu trung kiếm,

**Trường xà vĩ thượng châm.
Lương ban do vị độc,
Tối độc phụ nhân tâm.**

Xin dịch nghĩa là:

Giữa miệng cạp có lưỡi gương bén,
Trên đuôi rắn có mũi kim (người xưa nghĩ là nọc độc ở trên đuôi rắn)
Hai thứ ấy còn chưa độc,
Mà độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Nói tóm lại cổ nhân cho rằng lòng dạ đàn bà còn độc hơn miệng hùm, nọc rắn! Có thật vậy không, hỏi cổ nhân?! Nếu mà tại hạ ngâm bài thơ này vào những ngày đầu Xuân thì chắc sẽ không có “mồi” để nhậu lai rai vì các bà sẽ ghét cay, ghét đắng mà tắt bếp luôn và nếu gặp phải những bà tuổi Dần mệnh danh là “**cạp hai chân**” thì chắc mấy bả đòi... xé xác tại hạ luôn!

Nhắc đến tuổi Dần thì chúng ta nhớ lại sự nhận xét theo kinh nghiệm của người xưa. Đực rựa mang tuổi Dần thì thường có số làm quan hay là người có địa vị trong xã hội. Người nữ mang mang tuổi Dần khắc chế với phu quân. Có 3 trường hợp nặng nhẹ cho sự khắc chế ấy. Trường hợp thứ nhất là nàng có số “sát phu.” Trường hợp thứ 2 là “phu phụ phân ly.” Trường hợp thứ ba là trường hợp nhẹ nhất, ông chồng có mạng lớn, hai người vẫn sống chung nhau, nhưng ông bị bà ăn hiếp và “đi” ông chồng đến... “lột dên” luôn!

Ông bà ngày xưa có nói rằng: những người bị cạp vô trật, bị thương tích và thoát chết thì sẽ không bao giờ bị cạp ăn thịt nữa. Những người mang họ Phạm thì không bao giờ bị cạp ăn thịt(?).

Một sức mạnh đơn độc không bằng tổng hợp của nhiều sức yếu. Bao giờ sự đoàn kết cũng gây sức mạnh nên tục ngữ có câu: “**Mãnh hổ nan địch quần hồ**” (Một con cạp mạnh không chống nổi một bầy chồn.)

Tướng Tàu Mã Viện ngày xưa, hay là Phục Ba Tướng Quân có nói một câu đầy dũng khí, được lưu truyền đến ngày nay: “**Không vào hang cạp, sao bắt được cạp con?**”

Ở đời, có nhiều kẻ ngang tàng, phách lối, tưởng chừng như “hạ mục vô nhân”, đến vùng đất lạ thuộc địa bàn hoạt động của người khác mà cứ tưởng mình là kẻ trên, người trước. Loại người này rất dễ... bị đòn vì chúng không nhớ câu “**Rừng nào, cạp nấy.**”

Mấy tay thuộc “Làng nhậu” thường cảm thấy hứng khởi khi chuốc men nồng. Khi ấy, họ mới trở nhiều tài năng trong các bộ môn cầm, kỳ, thi, họa... cho nên người ta thường ví “**Từ nhập tâm như hổ nhập lâm.**”

Ngày xưa, tổ tiên ta chống giặc xâm lăng từ phương Bắc, sau khi thắng trận, vì lòng nhân đạo đã nhiều phen tha mạng cho tù binh và còn cấp lương thực, phương tiện di chuyển (thuyền) cho chúng trở về Tàu. Việc này găm lại có khác chi “**thả cạp về rừng,**” nhưng tiền nhân của chúng ta đã thể hiện nghĩa nhân như 2 câu trong *Bình Ngô Đại Cáo* của Nguyễn Trãi:

*Dem đại nghĩa để thắng hung tàn,
Lấy chí nhân mà thay cường bạo.*

Ngày nay, CSVN đang nuôi những con “cạp Trung Cộng” ở khắp nước ta, nhất là ở Tây nguyên. Ngày nào đó, bị cạp ăn thịt mới biết rằng mình đã “**duỡng hổ di họa.**”

Để ngăn chặn sự thịnh nộ quá trớn của bậc cha mẹ khi con cái mắc phải lỗi lầm, người ta thường khuyên câu: **“Hùm dữ không nở ăn thịt con.”**

Thanh niên hung dũng, hiên ngang thường ăn rất mạnh còn phụ nữ thì đoan trang, thùy mị và ăn nhỏ nhẹ như mèo. Do đó, người ta thường ví **“Nam thực như hổ, nữ thực như miêu.”** Điều này không biết có đúng hay không vì tại hạ thấy có nhiều bà ăn rất khỏe và còn muốn... “ăn thịt” luôn cả đức lang quân hiền... như con thỏ đế!

Ngày xưa có những địa danh của đất nước ta, rừng núi thâm u, nơi tụ họp của nhiều cọp beo, ma quỷ nên người ta thường nhắc đến câu **“Cọp Khánh Hòa, ma Bình Thuận.”**

Theo truyền thuyết, những người mang họ Phạm, không bị cọp ăn thịt (?) và khi cọp chộp một người nhưng người ấy chỉ bị thương và may mắn thoát chết thì cọp sẽ không bao giờ ăn thịt người ấy nữa (?)

Trong Điển Cổ Văn Học có tích **“màn hùm,”** do tiếng Hán là **“hổ trưởng,”** theo Nam Đường Thư chép rằng: Vua Lương là Tử Trì Ngạc tới vùng núi Mạt Sơn, dọn đất thành bãi, lấy da cọp làm màn, sai tướng sĩ ngồi dưới, gọi đó là **“hổ trưởng.”** Về sau, chữ hổ trưởng dùng để chỉ nơi đóng dinh của các tướng lãnh.

Chữ “Thao lược” là chữ nói tắt của “Lược thao, tam lược” là 2 bộ sách bàn về việc quân binh. Lược thao tương truyền của Khương Tử Nha, gồm có văn thao, võ thao, **hổ thao**, long thao, báo thao và khuyến thao. Tam lược tương truyền là của Hoàng Thạch, gồm có thượng lược, trung lược và hạ lược.

Ngày xưa, những bậc hiền tài được trúng tuyển trong khoa thi (tiến sĩ) được công bố kết quả trên một tấm bảng gọi là **“bảng hổ.”**

“Chết” quan niệm cọp là vua vì trên trán nó có hình chữ “vương.” Vua này chỉ là vua “ăn thịt” mà thôi. Chết cho rằng hổ ngang hàng và là đối thủ của long (rồng), nhưng long lại là biểu tượng của vua cai trị nhân gian thực sự. Long, phụng tượng trưng cho vua và hoàng hậu. Theo quan niệm của Nhà Phật thì hổ mang bản tính “sân” (khỉ mang bản tính “tham” và nai mang bản tính “si.” Trên trời, có sao **“Bạch hổ”** là một trong chòm sao gồm có 4 vì sao ở phía Tây.

Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trước kia cũng thường lấy hình ảnh của cọp để vẽ nên phù hiệu của Binh Chủng hay đơn vị như Không Quân có Phi Đoàn **Phi Hổ** (cọp bay), Lực Lượng Đặc Biệt có **“Lôi hổ,”** Biệt Động Quân mang phù hiệu đầu cọp, nổi tiếng ngày xưa là đơn vị **“Cọp ba đầu vằn.”** Ngày xưa, anh “lính Quốc Gia” nào vi phạm kỷ luật thường bị nhốt **“chuồng cọp.”** Chuồng cọp được làm như... cái lồng hình trên mặt đất, rào kẽm gai chung quanh và trên nóc, chiều cao chỉ 4-5 tấc. Anh lính ba gai nào bị nhốt chuồng cọp chỉ có thể nằm và... bò mà thôi chớ không thể đứng được!

Râu cọp cấy vào mụn mưng một thời gian sẽ hóa thành con sâu, phân của nó là thuốc độc vô cùng, kẻ gian bỏ vào nước uống hay thức ăn để giết người. Một số người miền rừng núi nuôi loại sâu này trong một cái hòm, gọi là nuôi “đồ.” Thức ăn của nó là lá hẹ. Nuôi lâu ngày, nó có thể lớn bằng cái..gối ôm, lông của nó có vằn như cọp. Muốn biết nhà nào có nuôi “đồ”, khi vào nhà đó, người ta giở nón ra và đặt úp trên mặt bàn, nếu chủ nhà lật ngược cái nón lên thì nhà đó có nuôi “đồ” vì loại sâu này khắc kỵ cái nón úp, làm cho nó bị ngộp thở và gằm gừ như

cọp.bị... đau bụng! Khi săn được cọp, thợ săn thường đốt cháy hết chòm râu của nó vì sợ kẻ ác tâm trộm râu cọp để nuôi “đồ” giết người.

Ở miền Tây, miệt Long Xuyên, có một môn phái võ thuật tên là “**môn phái bạch hổ.**” Một phái võ nổi tiếng nữa cũng ở miền Tây là “Môn Phái Thất Sơn Thần Quyền,” phái này thờ “**thần hổ.**”

Chết tin rằng những bộ phận trong thân thể cọp có mang dược tinh diệt trừ bệnh đau nhức và kích thích tinh dục như “**cao hổ cốt**” và “của quý” của “ông vua ăn thịt.” Sự tin tưởng này không có bằng chứng chính xác nên dược phẩm được bào chế từ cọp bị chính phủ Chệt cấm chỉ. Những người vi phạm, cấu kết với những vụ săn trộm cọp có thể bị tử hình!

Ở Thái Lan có một cái chùa mang tên là “**Chùa Cọp**” tại tỉnh Kanchanaburi, kể từ năm 1999 vì dân làng tìm thấy được 2 con cọp con mất cha, mất mẹ (vì bị săn trộm), họ đem về trao cho các nhà sư nuôi dưỡng. Từ ấy, hễ dân trong vùng đó thấy cọp con bị mò côi đều đem về giao cho các thầy nuôi dưỡng. Các thầy tập cho chúng ăn chay hoặc ăn thịt nấu chín để chúng quen mùi máu và thịt sống và chúng trở nên hiền hòa. Chùa đã trở thành trung tâm chữa, bảo vệ súc vật và trở thành một trung tâm cho du khách đến viếng thăm. Ở đó, có nhiều nhân viên canh chừng để phòng hờ trường hợp cọp bị quấy rầy mà dờ chừng sẽ can thiệp! Du khách có thể chụp hình với cọp và ve vuốt cọp tự do. Đúng là “cọp tu” và “Chùa Cọp” là nơi đang hấp dẫn nhiều du khách, nhứt là các cô “đằm” xinh đẹp đến, đây để... ôm cọp và nựng cọp!

Trong văn chương của Việt Nam, chắc ai nhớ bài thơ “Hổ Nhớ Rừng” nổi tiếng của nhà thơ Thế Lữ diễn tả tâm trạng của chúa tể sơn lâm lúc bị giam cầm trong cũi sắt:

...
*Ta sống mãi trong niềm thương nỗi nhớ,
Thuở tung hoành, hống hách những ngày xưa,
Nhớ cảnh sơn lâm, bóng cả, cây già,
Vớ gió gào ngàn, giọng nguồn hét núi.
Nhớ khi thét khúc trường ca dữ dội,
Ta bước chân lên đồng dục, đường hoàng,
Lượn tấm thân như sóng cuộn nhịp nhàng,
Vờn bóng âm thầm, lá gai, cỏ sắc.*

...
*Nào đâu những đêm vàng bên bờ suối,
Ta say mồi, đứng uống ánh trăng tan,
Đâu những ngày mưa chuyển bốn phương ngàn,
Ta lặng ngắm giang san ta đổi mới.
Đâu những bình minh cây xanh nắng gội,
Tiếng chim ca, giấc ngủ ta tưng bừng,
Đâu những chiều lênh láng máu sau rừng,
Ta đợi chết mảnh mặt trời gay gắt,
Để ta chiếm lấy riêng phần bí mật,
Than ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu!?*

Trong tác phẩm Chinh Phụ Ngâm Khúc cũng có câu thơ mô tả chốn sơn lâm nhiều cọp và rắn mà người chinh phu phải đi qua trên bước đường chinh chiến:

*Đã trắc trở đòi ngàn **xà hổ**,
Lại lạnh lùng những chỗ sương phong.*

Lên cao trông thức mây lồng,
Lòng nào lại chẳng động lòng bi thương
(Chinh Phụ Ngâm Khúc)

Vì cọp có nét đặc trưng là vành lông trắng chung quanh mặt nên trong tác phẩm “Truyện Kiều” của Tiên sinh Nguyễn Du, ở đoạn tả hình dung của Từ Hải, tiên sinh đã tả như sau:

Râu hùm, hàm én, mày ngài,
Vai năm tấc rộng, lưng mười thước cao.
(Truyện Kiều)

Trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư có 3 bài nói chuyện cọp.

Chuyện thứ 1 – kể lại một hôm người nông phu dẫn trâu cày ruộng vừa xong bèn tháo ách ra cho trâu nằm bên bờ ruộng gặm cỏ. Cọp đã quan sát nãy giờ, thấy trâu cực nhọc nên hỏi:

- Tại sao mày có sức mạnh lại cúi đầu vâng lời tên nông phu sai khiến mày làm việc cực nhọc? Trâu trả lời:

- Bởi vì nông phu có trí khôn?

Cọp tò mò muốn biết trí khôn là gì nên gạn hỏi nông phu. Nông phu nói rằng trí khôn của ông ta để ở nhà. Cọp yêu cầu nông phu về nhà lấy trí khôn đến cho nó xem. Nông phu ra điều kiện là cọp phải để cho ông ta trói lại khi ông ta đi về nhà vì sợ rằng cọp sẽ ăn thịt con trâu. Cọp nóng lòng muốn biết cái trí khôn ra sao nên chấp nhận cho nông phu trói chặt nó vào gốc cây.

Trói cọp xong, nông phu dùng cái ách đập chết con cọp, vừa đập, ông ta vừa nói:

- Đây là trí khôn của tao!

Chuyện thứ 2 kể chuyện ba con trâu đang ăn cỏ gần bìa rừng, bỗng cọp xuất hiện và rượt đuổi chúng để ăn thịt. Đàn trâu hoảng hốt cùng chạy thoát thân, nhưng con trâu chạy chậm nhút bị cọp vồ lấy. Nếu 3 con trâu biết kết đoàn để chống lại cọp thì cọp không thể nào thắng được chúng.

Chuyện thứ 3 kể rằng một con cọp bị sa vào lưới rọ, không biết làm cách nào xé lưới để thoát thân phải nhờ lũ chuột cắn đứt từng mắt lưới, cuối cùng giải thoát được chúa tể sơn lâm. Mới hay một sức mạnh đơn độc không bằng sự tổng hợp của nhiều sức yếu.

Có rất nhiều chuyện cổ tích về cọp. Xin kể một chuyện tiêu biểu nói về cọp cũng biết đáp nghĩa, đền ơn: “Một hôm, có một con cọp sa vào rọ, dân làng đến xem rất đông. Có một anh chàng say rượu buông lời khinh miệt cọp:

- Sao ông không giỏi phá tan cái rọ để thoát thân đi mà lại nằm co co như con heo vậy?

Cọp nổi cơn thịnh nộ, thu hết sức lực phá tung cái rọ, thoát thân, chạy vào rừng. Đến chiều tối, anh chàng say rượu về nhà thuật lại chuyện ấy cho vợ chàng nghe. Bà vợ xì-nẹc nói rằng:

- Người ta làm nạn, ông không thương lại còn miệt thị người ta. Ông thật là ác nhân!

Người chồng đáp:

- Nhờ tao nói khích nên ông cọp mới tức giận phá rọ thoát thân. Ông phải mang ơn tao mới phải đó!

Lúc ấy cọp đang rình sau nhà, định giết chết tên say rượu để trả thù, nhưng nghe chàng nói thế nên cơn giận tiêu tan, lòng thầm mang ơn anh chàng say rượu, vội trở về rừng. Sáng hôm sau, vợ chồng thức giấc, thấy một con heo rừng bị bẽ gãy bốn chân nằm trước nhà. Thì ra cọp cũng biết đền ơn người... cứu nó.”

Một chuyện khác kể lại một bà cụ trong làng nọ bị cọp chụp và mang đi giữa đêm khuya khi bà ra sau hè để đi tè. Cọp đem bà về hang của nó. Bà thấy con cọp cái có bầu đang nằm lăn lộn, rên la. Chợt biết là phải làm như thế nào, bà cụ liền đỡ đẻ cho cọp cái. Sau khi làm xong, bồng phận, bà được cọp đực đưa về nhà đàng hoàng. Sáng hôm sau, thức giấc, bà thấy một con nai vừa tắt thở nằm trước sân nhà bà. Đó mà món quà đền ơn, đáp nghĩa của chúa sơn lâm.

Trong tác phẩm Lục Vân Tiên của tiên sinh Nguyễn Đình Chiểu, lúc tên bắt nạt, phản bạn Trịnh Hâm gạt Tiểu Đồng, người đầy tớ trung thành của Lục Vân Tiên vào rừng và trói nó vào gốc cây để cho cọp ăn thịt nó, nhưng chúa tể sơn lâm đã cắn đứt dây trói, giải thoát cho Tiểu Đồng.

Trong truyện Thoại Khanh Châu Tuấn, lúc Thoại Khanh dẫn mẹ xuống tràng an tìm chồng là Châu Tuấn đã đi ứng thí và không thấy trở lại quê nhà. Khi lạc vào rừng sâu gặp cọp chặn đường. Thoại Khanh cầu khẩn, van lơn chúa sơn lâm tha mạng. Biết được hoàn cảnh đáng thương của mẹ con nàng, cọp đã cõng hai mẹ con Thoại Khanh ra khỏi khu rừng già u tịch.

Nói đến chuyện đường rừng thì chúng ta khó quên được tác phẩm **Thần Hồ** của nhà văn TCHYA (Tôi chẳng hề yêu ai?) Tôi xin được kể tóm lược lại chuyện ly kỳ, hấp dẫn này:

Đèo Văn Bình là người Hà Nội, đưa vợ con vào sống trong rừng sâu thuộc huyện Thạch Thành. Ông có hai người con trai võ nghệ cao cường, sức lực hơn người, tên Đèo Thắng Mạnh và Đèo Lâm Phá, là hai thợ săn nổi tiếng trong vùng. Một hôm bỗng xuất hiện một con cọp chặn đường, không cho dân chúng đi lại làm ăn. Quan huyện nhờ gia đình ông Bình trừ cọp dữ. Ba cha con đặt kế hoạch, phối hợp, dùng mả tấu tấn công cọp khiến cọp bị mù một mắt, mang một vết thương trên thân thể và bị cắt đứt hạ bộ. Cọp chạy thoát vào rừng, dân chúng được yên ổn làm ăn. Nhưng bỗng một hôm, trong rừng có xác người chết bị móc một mắt và bị mất hạ bộ và liên tiếp những ngày sau, nhiều người chết với vết thương giống như vậy.

Ông Bình biết đó là sự trả thù của cọp nên đem 2 đứa cháu nội là Đèo Thắng Hồ (con của Đèo Thắng Mạnh) gọi cho người bạn thân là Cai Tổng và Đèo Lâm Khăng (con của Đèo Lâm Phá) gọi cho quan huyện Thạch Thành làm con nuôi. 10 năm sau, vào một buổi chiều, bỗng một con cọp xám phóng vào nhà giết chết cả gia đình ông Bình. Cai Tổng quá lo sợ nên phải đem Đèo Thắng Hồ giấu dưới hầm, nhưng đêm nọ, thần hồ đến thôi miên khiến Đèo Thắng Hồ tự mở cửa nhà chạy ra nạp mạng. Quan huyện bèn sai 10 người lính bảo vệ Đèo Lâm Khăng giữa đêm khuya băng rừng đến huyện Bim Sơn rồi từ đó đáp xe lửa về Hà Nội. Trên đường đi, đoàn người bị lạc trong rừng sâu, không tìm được lối ra và đến trước một ngôi nhà mờ khi trời sắp tối.

Thời gian còn đi học ở trường huyện, có một cô gái Mường tên Peng-Slao học chung lớp và thầm yêu Đèo Lâm Khăng. Chẳng may, nàng bị cọp vồ chết. Gia đình đem xác nàng vào rừng, đặt trong ngôi nhà mờ nói trên. Những người bị cọp ăn thịt, hồn sẽ hoá thành "Ma Trành", phải theo cọp và xui người khác đến cho cọp ăn thịt mới được hóa kiếp. Peng-Slao vốn là cô gái nhân hậu, không muốn làm hại người khác nên hồn nàng vẫn còn làm Ma Trành! Nhờ những con Ma Trành khác báo tin nên Peng-Slao biết được gia đình ông Bình đã bị cọp giết chết, chỉ còn Đèo Lâm Khăng đang lạc giữa rừng sâu và thần hồ cũng sẽ đón đường giết chết chàng để báo thù. Vì quá yêu chàng, Peng-Slao đã xui thần hồ giết chết một tiểu phu để được thoát khỏi vòng kềm tỏa. Nhờ vậy, nàng đã dẫn dụ những người hộ vệ đưa Đèo Lâm Khăng đến ngôi nhà mờ của nàng.

Nàng đã hiện nguyên hình người tiếp đãi Đèo Lâm Khăng và đám hộ vệ. Sau khi họ ăn uống no say, nàng đánh thuốc mê cho đám hộ vệ ngủ say để cùng Đèo Lâm Khăng ân ái. Nàng đã cho chàng uống một đạo bùa "thế thân" có tác dụng làm cho thần hồ bị mờ mắt khi đối diện với chàng và khi chàng còn tỉnh táo. Nếu chàng bị hôn mê, thần hồ không ăn thịt được chàng

nhưng nếu bị nó liếm vào mặt thì 2 tháng sau chàng sẽ chết. Về Hà Nội, chàng lấy nhiều vợ và sinh được 3 đứa con trai nối dõi. Đèo Lâm Khẳng xách súng vào rừng tìm thân hổ để giết nó mà trả thù cho những người thân. Vào một đêm, dưới ánh trăng rừng, chàng thấy một ông già chỉ có một mắt sáng như đèn pha đang ngồi nhìn lũ con gái lỏa lồ cười cợt, nhảy múa. Chàng biết đó là thân hổ xám đã thành tinh, liền đưa súng lên, nhắm vào con mắt còn lại của nó mà bắn rồi lên xe chạy đi. Nhìn kính chiếu hậu, chàng thấy một con cọp đuổi theo thật nhanh, càng lúc càng gần. Quá kinh hoàng, chàng đã đâm xe vào vách núi và bất tỉnh. Sáng hôm sau, theo vết máu, chàng đến một hang, thấy một con cọp xám bị mù hai mắt đang nằm thở thoi thóp. Chàng nhả đạn vào đầu cọp để kết liễu mạng sống của nó. Chợt phát hiện vết đỏ trên trán, chàng biết mình đã bị cọp liếm khi chàng bất tỉnh... Nhớ lời Peng-Slao căn dặn, chàng biết mình sẽ chết nên về Hà Nội thuật lại mọi chuyện cho nhà văn TCHYA nghe rồi đem con cái về huyện Thạch Thành. Hai tháng sau chàng chết, nhớ lời trăng trối của chàng, cha nuôi của chàng là quan huyện cất cho chàng ngôi nhà mồ cạnh nhà mồ của nàng Peng-Slao cho chàng và nàng mãi được ở cạnh bên nhau.

Trong cuộc sống hằng ngày, khi một người nhúc nhác sợ sệt một người khác, thường bị thiên hạ thắc mắc, hỏi rằng: “Làm gì mà sợ nó như sợ cọp vậy?” Theo truyền thống can trường, bất khuất của giống nòi Hồng Lạc thì tổ tiên ta không hề sợ quân giặc xâm lăng! Biết bao vị anh hùng, liệt nữ đã đã hy sinh, đem máu thấm viết nên lịch sử liệt oanh, kiêu hùng cho dân tộc. Lê Lợi 10 năm kháng chiến, đánh đuổi giặc Minh giành lại độc lập cho nước ta. Nhà Trần đánh tan 50 vạn quân Nguyên, vua Quang Trung phá tan 20 vạn quân Thanh trong một mùa Xuân chiến thắng. Ấy vậy mà CSVN tự vỗ ngực khoe khoang là “đỉnh cao trí tuệ của nhân loại,” là “Quân Đội Nhân Dân Việt Nam anh hùng, “nhưng lại sợ quân Trung Cộng ở Bắc phương còn hơn sợ cọp!”